

EL PICAFLOR I EL CAPGRÒS

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Tinc un amic que és un picaflor, aquell ocell tan petit. I un dia em va explicar una experiència seva molt peculiar: Era un estiu molt calorós. El sol picava de cara i era tan fort que ni l'aigua treia la set. A una bassa d'un mas hi havia un capgròs molt trist. Llavors, un dia, arribà a la bassa un picaflor molt peculiar. Aquest, s'anava a disposar a beure quan va escoltar el que deia el capgròs:

-Aquest món és terrible. Tot el dia a l'aigua, envoltat d'algues, sota aquest sol abrasador, no puc viure així!

-Però si el món es ple de sorpreses! Mars interminables, muntanyes gegants, arbres altíssims i camps de flors! – contesta el picaflor.

-Això que dius son mentides! – replicà el capgròs.

-Com pots parlar així. Si només has viscut en aquesta bassa tancat. Necessites sortir per conèixer les meravelles de la Terra. I mentre ho facis potser trobes el teu lloc per ser feliç.

La discussió va seguir durant molt de temps. I quan el capgròs es convertí en granota, el picaflor el va convèncer perquè l'acompanyes a veure món.

-Amic picaflor, mostrem el món! – deia la granota.

Anaren per boscs, prats, muntanyes, pobles y la petita granota, amb llàgrimes als ulls, digué al picaflor:

-Quina pena no haver conegut tot això abans només per la meva tossudesia!

Al acabar, l'ocellet em digué que moltes vegades les persones també som així. Sense cap esperança de que hi hagi mars, muntanyes y oceans que ens esperen per ser feliços. Només haurem de perdre l'esperança quan trobem la vertadera felicitat.

Anton